

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-133)

Nov (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 110)

680. மஹாக்ருது:

மிகவும் எளிதாக இயற்றக்கூடிய ஆராதனத்தைக் கொண்டவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (90-69) – யோ ந வித்தைர்ந விபவை: ந வாலோபிர்ந பூஷணை: தோஷ்யதே ஹ்ருதயேநைவ கஸ்தமீசம் ந தோஷயேத் – எந்த ஒருவன் செல்வங்களாலோ, வஸ்த்ரங்களாலோ, ஆபரணங்களாலோ மயங்காமல், வெறும் உள்ளத்தில் உள்ள அன்பைக் கொண்டு மட்டுமே மயங்குகிறானோ, அவனை யார் தான் வணங்கமாட்டனர்.
- கீதை (9-27) – யத் கரோஷி – எதனைக் கொண்டு வேண்டுமானாலும்

681. மஹாயஜ்வா

தன்னை ஆராதிப்பவர்கள் மற்றவர்களை ஆராதிப்பவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள் என்பதால், இப்படியாக அழைக்கப்படுகிறான். தேஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவ அநந்யதேவதா: - அனைவரைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே பக்தி கொண்டுள்ளவர்கள் உயர்ந்தவர்கள்; அவர்கள் மற்ற தெய்வங்களை நாடுவதில்லையே! – என்பது காண்க.

682. மஹாயஜ்ஞ:

அபிகமனம், மதுபர்கம் முதலான யஜ்ஞங்களைக் கொண்டவன். அஷ்டாங்க ஆராதனை என்பது மற்ற அனைத்துவிதமான பகவத் ஆராதனையைக் காட்டிலும் சிறந்தது. கீழே உள்ள வர்கள் காண்க:

- ஸர்வேஷாம் கில தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி: ரசஷதே பகவாந் விஷ்ணு: பக்தாந் ஆத்மசரீரவத் - அனைத்து தர்மங்களைக் காட்டிலும் மஹாவிஷ்ணுவை ஆராதிப்பதே சிறந்தது; காரணம் அவன் தனது அடியார்களைத் தன்னுடைய திருமேனியின் அங்கங்களாகவே எண்ணிப் பாதுகாக்கிறான்.
- யா க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தா: ஸ்யு: ஏகாந்தகதவுத்திபி: தா: ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் - தன்னிடம் மட்டுமே மிகுந்த பக்தி கொண்டுள்ள அடியார்கள் செய்யும் ஆராதனைகள் அனைத்தையும் தனது தலையைத் தாழ்த்தி பகவான் ஏற்கிறான்.
- அஹோ ஹ்யேகாந்திந: ஸர்வாந் ப்ரீணாதி பகவாந் ஹரி: விதிப்ரயுக்தாம் பூஜாம் ச க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம் - தன்னுடைய அடியார்களிடம்தான் பகவானுக்கு எத்தனை ப்ரீதி உள்ளது! சாஸ்த்ரங்களின் அடிப்படையில் அவர்கள் செய்கின்ற ஆராதனைகளைத் தனது தலையைத் தாழ்த்தி ஏற்கிறானே!

683. மஹாஹவி:

ஹிம்சை போன்றவை ஏதும் இல்லாமல் உள்ளதும், மிகவும் ஸாத்விகமாக உள்ளதும் ஆகிய அவிர்பாகத்தை ஏற்பவன். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- மஹாபாரதம் - ந தத்ர பசுகாதோ அபூத்; ஆரண்யகபதோகீதா பாகாஸ்தத்ர அநுர்வணிதா: - பசுவதை ஏதும் இல்லை; அதனைப் போன்ற வரிகள் மட்டுமே ஆரண்யகத்தில் உள்ளன.

- ப்ரஹ்மார்ப்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவி: - ப்ரஹ்மமாகிய ஜீவனால், ப்ரஹ்மம் என்னும் அவிர்பாகம், ப்ரஹ்மம் என்னும் அக்னியில், ப்ரஹ்மத்திற்கு அளிக்கப்படுகிறது.
- ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந - ஞானம் என்னும் யஜ்னம்
- யோ அஹமஸ்மி ஸ ஸந் யஜே யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி - நான் யாருடைய செல்வமாக உள்ளேனோ அவனை ஆராதித்து, அவனை விரோதிக்காமல் உள்ளேன்.
- இதமஹம் மாம் அம்ருதயோநௌ ஸூர்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி - என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்த்தவல்லவனும், சூரியனின் தேஜஸ்ஸாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு நான் என்னையே அவிர்பாகமாக அளிக்கிறேன்.
- அஹமேவாஹம் மாம் ஜுஹோமி - என்னையே அவிர்பாகமாக அளிக்கிறேன்.
- ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் சைவ களத்ரம் வாஹநாநி ச ஏதத் பகவதே ஸர்வம் இதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா - இந்த ஆத்மா, ராஜ்யம், தனம், மனைவி, வாகனங்கள் போன்ற அனைத்தும் பகவானுக்கே எப்போதும் சொந்தம்
- ச்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப - மற்ற வஸ்துக்கள் கொண்டு செய்யும் யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் கொண்டு செய்யும் யஜ்ஞம் சிறந்தது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 133)

இது போன்று பல வரிகள் மூலம் சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியப்படக்கூடிய ப்ரஹ்மத்தின் எண்ணற்ற குணங்கள் உரைக்கப்பட்டன. இந்தக் குணங்கள் (தன்மைகள்) எவை என்றால்:

- இந்த உலகம் தனது ஆத்மாவாக ஸத்தையே கொண்டுள்ளது
- ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு அனைத்தும் நாமரூபங்கள் என்பதான வேறுபாடு அற்றே காணப்பட்டன
- இந்த உலகில் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு ஸத் என்பதான ப்ரஹ்மத்துக்குத் தன்னைத் தவிர வேறு எதன் உதவியும் அவசியம் இல்லை
- ஸ்ருஷ்டியின்போது ப்ரஹ்மத்திடம் காணப்படும் ஸங்கல்பம் என்பதும், நானே பலவாக ஆவேன் என்பதும் வேறு யாரிடமும் காணப்படுவதில்லை. இந்த ஸங்கல்பம் காரணமாக ஏற்பட்ட உலகத்தில் எண்ணற்றதும் விசித்ரமானதும் ஆகிய பலவிதமாக படைப்புகளை, அந்த ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்றபடியே காண முடிகிறது
- அசேதனமாக உள்ள பலவற்றிலும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்ட ஜீவாத்மா ப்ரவேசிக்கும்போது எண்ணற்ற நாமரூப பேதங்கள் உண்டாகின்றன

ப்ரஹ்மம் நீங்கலாக உள்ள மற்ற அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைத் தங்கள் ஆதாரமாகவும், வசிப்பிடமாகவும், ப்ரஹ்மம் மூலமே செயலாற்றுவதாகவும், ப்ரஹ்மம் அல்லாது வேறு எதனாலும் வாழ இயலாததாகவும், ப்ரஹ்மத்திலேயே சென்று லயிப்பதாகவும் உள்ளன.

மேலும் பல இடங்களில், சாஸ்த்ரங்களால் மட்டமே அல்லாமல் வேறு எதனாலும் நிரூபிக்க இயலாதபடியாக உள்ள பல குணங்கள் குறித்து, ஆயிரக்கணக்கான வகைகளில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இவற்றுள் சில - பாவங்கள் அற்ற தன்மை (அபஹத பாப்மத்வம்), அனைத்தும் அறிந்தவன், அனைத்திற்கும் ஈச்வரன்,

ஸத்யஸங்கல்பன், ஸத்யகாமன், தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன், எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டவன், இந்த ஆனந்தம் மட்டுமே மற்ற அனைத்து ஜீவராசிகளின் ஆனந்தத்திற்குக் காரணம் என்னும்படி உள்ளவன் - போன்ற பலவும் காணலாம்.

“தத் த்வம் அஸி” என்பதில் காணப்படும் “தத்” என்ற பதம் ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாக உள்ளது. அந்த வரி அமைந்துள்ள ப்ரகரணத்தில் இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே பொருந்தும். மேலும் அந்த ப்ரஹ்மம் என்பது சாஸ்த்ரங்களால் அல்லாமல் வேறு எதனாலும் நிரூபிக்க இயலாதபடி எண்ணற்ற குணங்களுடன் கூடியதாகவே உள்ளது. இதனை விடுத்து, இந்த “தத்” என்ற பதம் குணங்கள் ஏதும் அற்றதான ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறது என்று கூறுவது, மது அருந்தியவனின் ஸ்திரமற்ற சொற்கள் போன்றதே ஆகும்; காரணம் - இது போன்ற உரைப்பது பொருந்தமற்றது. அடுத்துள்ள “த்வம்” என்ற பதம், ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவனைக் குறிக்கும். இந்தப் பதமும் குணங்கள் அற்ற ஒரு வஸ்துவைக் குறிக்கும் என்று உரைத்தால், இந்த வாக்கியத்தையும் இதனால் கூறப்படுவதையும் அப்படியே விடவேண்டியதே ஆகும்.

மேலும் குணங்கள் அற்றதும், ப்ரகாசமாக உள்ளதும் ஆகிய ஒரு வஸ்துவை அவித்யை என்பது மறைக்க இயலாது என்று நாம் முன்பே கூறினோம் - காரணம் இது போன்று கொண்டால் அந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் அழிவது போன்ற பல முரண்பாடுகள் உண்டாகிவிடும். மேலும் இது போன்று கொண்டால் “தத்” மற்றும் “த்வம்” ஆகிய பதங்களுக்கு இடையே காணப்படும் இலக்கணத்தொடர்பு (வேற்றுமை) இல்லை என்றாகிவிடும்; அப்போது இந்த வரியையே விட வேண்டியதாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 133)

ஜாதி எல்லைகளுக்கான ப்ரமாணங்கள்

மூலம் - பகவத்கீதாதிகளிலும்

ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ்ததா சூத்ரா: தே அபி யாந்தி பராம் கதிம்

ஸ்வே ஸவே கர்மண்யமிரத: ஸம்ஸித்திம் லபதே நர:

ஸ்வகர்மநிரதஸ்ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு

ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ:

தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ரோ மந்நாமாநி ந கீர்த்தயேத்

வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந்

விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷ காரக:

ந சலித நிஜவர்ண தர்மதோ ய:

இத்யாதிகளாலே பாகவதனுக்கே யதாபூர்வம் ஜாதி வ்யவஸ்தையும், அதுக்கு அநுரூபமான வ்ருத்த வ்யவஸ்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி பாகவதத்வமாகிற குணமும் அதடியாக வரும் புருஷார்த்த விசேஷமும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜாதி விசேஷங்களும் வருத்திவிசேஷங்களும் நித்ய வ்யவஸ்திதங்கள் என்னுமிடம் சூத்ர: ஸாது: கலி: ஸாது: இத்யாதிகளிலும் ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- கீதை (9-32) - ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ்ததா சூத்ரா: தே அபி யாந்தி பராம் கதிம் – பாவம் செய்தவர்களின் வயிற்றில் பிறந்த பெண்கள், வைச்யர்கள், சூத்ரர்கள் போன்றவர்களில் யார் என்னை வந்து அடைகிறார்களோ அவர்கள் உயர்ந்த கதியைப் பெறுகிறார்கள்.
- கீதை (18-45) - ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யமிரத: ஸம்ஸித்திம் லபதே நர: ஸ்வகர்மநிரதஸ்ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு – தன்னுடைய கர்மங்களில் ப்ரீதி கொள்ளும் மனிதன், தான் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தங்களை அடைகிறான்.
- கீதை (18-46) - ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: - தனது கர்மம் மூலம் பகவானை ஆராதனை செய்து ஸித்தி அடைகிறான்.
- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (118-14) - தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ரோ மந்நாமாநி ந கீர்த்தயேத் – சூத்ரன் என்னுடைய திருநாமத்தை ப்ரணவத்துடன் சேர்த்து உரைக்கலாகாது.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-8-9) - வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷ காரக: - ஜாதி மற்றும் ஆச்ரமம் ஆகியவற்றுக்கு உண்டான ஆதாரத்தைக் கொண்டு பரமபுருஷன் ஆராதிக்கப்படுகிறான்; இதனைக் காட்டிலும் அவனுக்கு வேறு எதுவும் மகிழ்ச்சி அளிப்பதில்லை.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-20) - ந சலித நிஜவர்ண தர்மதோ ய: - யார் தன்னுடைய ஜாதிக்கு உரிய கர்மங்களை விடாமல் உள்ளானோ அவனே உண்மையான விஷ்ணுபக்தன்.

மேலே உள்ள பல வரிகள் மூலமாக ஒருவன் பாகவதனாக உள்ளபோதிலும் அந்தந்த ஜாதி மற்றும் ஆச்ரமத்துக்கான விதிகள் தெளிவாகவே கூறப்பட்டன. மேலும் பாகவதனுக்கு உரிய இருப்பும், அதற்கான பலனாகிய மோக்ஷமும் அனைத்து ஜாதிக்கும் பொதுவாக உள்ளபோதிலும், அந்தந்த ஜாதி மற்றும் ஆச்ரமத்திற்கான விதிகள் தனியாக உண்டு என்று கருத்து. இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-2-6) - சூத்ர: ஸாது: கலி: ஸாது: - சூத்ரன் நல்லவன், கலியுகம் நல்லது - என்பதால் அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 89)

283. கைங்கர்யந்தன்னைப் பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்க வேணும்.

அவதாரிகை - ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும் - கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்திலவரு மநர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதந புத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல் (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு சூர்ணைகள் மூலம் கைங்கர்யம் என்பது அவசியம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதும், கைங்கர்யம் செய்யாமல் விட்டால் உண்டாகும் தீமைகளும் கூறப்பட்டன. இப்படியாக உள்ள கைங்கர்யம் என்பது ஒரு பலனைப் பெற உதவுகின்ற கருவி (ஸாதனம்) என்ற எண்ணத்துடன் கைங்கர்யத்தைச் செய்தல் கூடாது என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி யவச்ய கரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணாமளவில் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக அவசியம் செய்ய வேண்டும் என்பதாக உள்ள கைங்கர்யத்தை இயற்றும்போது, "இந்தக் கைங்கர்யம் என்பது இந்த உலகிலோ, அந்த உலகிலோ பயன் தரும்", என்று பலனுக்குச் சாதனமாகக் கைங்கர்யத்தை எண்ணக்கூடாது; கைங்கர்யம் மேன்மேலும் கைகூடுதல் என்பதே இதன் பலன் என்று எண்ணவேண்டும்.

284. அதாவது, தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

அவதாரிகை - இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உரைத்தவற்றை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அதாவது) என்றது, இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவ தென்றபடி. (தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது) - கைங்கர்யம் பண்ணுகிற தான் அதுக்குப் பலமாக வவன்பக்கலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகச் செய்யா நின்று கொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவனை "தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: பரதிக்ருஹ்ணாதிவை ஸ்வயம்" என்கிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக் கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

விளக்கம் - "அதாவது" என்றால் இந்தக் கைங்கர்யத்தைச் சாதனம் என்று கொள்ளாமல் பலன் என்று கொள்ளுதல் என்று கருத்து. "தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது" என்பது - கைங்கர்யம் செய்கின்ற ஒருவன் அதற்குப் பலனாக ஸர்வேச்வரனிடம் எதனையும் வேண்டிக் கொள்ளாமல், "கைங்கர்யம் செய்வதே பலன்" என்று எண்ணியபடிச் செய்யவேண்டும். கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், மஹாபாரதம் - தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: பரதிக்ருஹ்ணாதிவை ஸ்வயம் - பரமைகாந்திகளால் செய்யப்படும் எந்தவிதமான கைங்கர்யங்களையும் ஸர்வேச்வரன் தனது தலையால் ஏற்கிறான் - என்பதற்கு எற்றபடி, தனக்கு எல்லாம் கிடைத்தது போன்று, விருப்பத்துடன் ஏற்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும் (அதாவது ஸர்வேச்வரன் இந்தக் கைங்கர்யத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளவனாகச் செய்யவேண்டும்).

285. கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

அவதாரிகை - இவ்வளவும் போராது, தான் கொடுத்ததை அவன் கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கிறார் மேல் (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேஸ்வரனிடம் தான் எதனையும் கேட்காமல், அவனை நம்மிடமிருந்து எதேனும் பெறவேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளினால் மட்டுமே போதாது; தான் அளித்ததை அவன் ஏற்றுக் கொண்டதற்கு நன்றி செலுத்தும் செயல் ஏதேனும் செய்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தேஹிமே ததாமிதே” என்கிறபடியே, தானவனுக் கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம் கொள்ளாதே, “இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில், நானென்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ் செய்வன்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளாரைப்போலே, தான் ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படியிருந்துள்ளவற்றைத் தன்னபிநிவேசாநு குணமாக நிறையக் கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பியா நின்று கொண்டு பின்னையு மடிமை செய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்க வேணுமென்கை.

விளக்கம் - தேஹிமே ததாமிதே - எனக்கு ஏதேனும் கொடுப்பாயாக, நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன் - என்று கூறுவது போன்று, தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏதேனும் ஒன்றை அளித்துவிட்டு, அதன் காரணமாக, தான் அவனிடமிருந்து எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் இருக்கவேண்டும். நாச்சியார் திருமொழி (9-7) - இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில், நானென்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ் செய்வன் - என்று அருளிச்செய்த பெரியாழ்வாரின் திருமகள் போன்று, தான் அளித்த பொருள் ஒன்றை அவன் ஏற்றுக்கொண்டால், அதன் காரணமாகவே, தனது ஆசைக்கு ஏற்றபடி அந்தப் பொருளை மிகவும் அதிகமாகக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு அளிக்கவேண்டும். அதற்கும் மேலே, அடிமை செய்தல் என்னும் கைக்கூலியையும் அளிக்கவேண்டும்.

286. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்தகரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது.

அவதாரிகை - இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனாய் கிஞ்சித்தகரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்ரீவிதுரரையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே ஜீவன் ப்ரகாசம் அடையும் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாறாத பூவும் சுண்ணாம்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

அவதாரிகை - த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள் கிஞ்சித்கரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உதாரணமாகக் கூறப்பட்டவர்கள் செய்த கைங்கர்யத்தின் வகையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மடிதடவாத சோறாவது) - முந்துற வாதரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசு தரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி உண்டவன் நெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜநாந்தர பரிட்டுஞ் சோறு போலன்றிக்கே, உண்டவன் நெஞ்சு உகக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு; இப்படியிருந்துள்ள சோறிநே, “புத்தவத்ஸுத்விஜாகர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச” என்று பாவநத்வ போக்யத்வ ப்ரசஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுரரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது.

விளக்கம் - (மடிதடவாத சோறாவது) - முதலில் ஆசையுடன் ஒருவனுக்கு உணவு அளிக்கக்கூடும். அதன் பின்னர் அவன் அதற்கான விலையை அளிக்கக்கூடாதோ என்ற ஆசை ஏற்படக்கூடும். இதற்கு அவனிடம் பணம் உள்ளதா என்று சோதிக்கும் விதமாக அவனுடைய மடியை பிடித்துத் தடவக்கூடாது. இது போன்று செய்து, உண்டவனுடைய நெஞ்சத்தை வருத்தம் கொள்ளும்படிச் செய்பவர்கள் அளிக்கின்ற உணவு போன்று அல்லாமல், உண்டவனின் நெஞ்சம் மகிழும்படியாக எந்தப் பயன்களையும் எதிர்பார்க்காத உணவு என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட உணவை, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - புத்தவத்ஸுத்விஜாகர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச - அந்தணர்கள் உணவு உண்ட பின்னர், உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த க்ருஷ்ணன், தூய்மையாகவும் இனிமையாகவும் உள்ளதான விதுரரின் உணவினை ஏற்றுக்கொண்டான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தூய்மையும் இனிமையும் கலந்து விதுரர் அளித்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (சுருநாறாத பூவாவது) அக்நி ஸ்பர்சமுண்டானால் சுரு நாறும்படியிநே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே, ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும் புஷ்பம்; இப்படியிருந்துள்ள பூவிநே, “ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப ஜீவந:” என்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படி அத்யாதர பூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது.

விளக்கம் - (சுருநாறாத பூவாவது) - நெருப்பு பட்டவுடன் பொசுங்கும் வாசம் வீசுவது போன்று அல்லவோ மலரின் இயல்பு உண்டு? இது போன்று மற்ற பயன்களை நாடுதல் என்பதான பொசுங்கல் வாசம் இல்லாதபடியாக, மற்ற பயன்

நாடாமல் இருத்தல் என்பதான நறுமணத்துடன் கூடியதான மலரை உரைக்கிறார். இப்படியாக உள்ள மலர் எது? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-9-20) – ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப ஜீவந: - க்ருபையுடன் கூடிய க்ருஷ்ணனும் பலராமனும் இன்று எனது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளியுள்ளனர்; மிகுந்த புண்ணியம் செய்துள்ள நான் அவர்களை ஆரதிக்கப்போகிறேன் என்று மாலை கட்டுபவன் உரைத்தான் – என்று மிகுந்த அறிவு கொண்ட பராசரர் உரைத்தது போன்று, மாலை தொடுப்பவன் மிகுந்த அன்புடன் க்ருஷ்ணனுக்கு அளித்த மலரே இங்கு உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (சுண்ணாம்புபடாத சாந்தாவது) – ஆயிரம் பொன்னழியக் கூட்டியும் சுண்ணாம்பு திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே “ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம் தீயதா மநுலேபநம்” என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம் பூசஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அநந்ய ப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்கை. ஆக, இவ்வளவும் வஸ்தவ்யாதி கணநையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (சுண்ணாம்புபடாத சாந்தாவது) – ஆயிரம் பொற்காசு செலவு செய்து அரைக்கப்பட்ட சந்தனம் என்பது ஒரு துளி சுண்ணாம்புக் கரைசல் பட்டால் வீணாகப் போகும் என்றபடி உள்ளதே சந்தனத்தின் இயல்பாகும். இப்படியாக மற்ற பயன்களை நாடுதல் என்பதான சுண்ணாம்பு கலவாமல், எந்தவிதமான பயனையும் எண்ணாமல் அளிக்கப்படும் சந்தனம் இங்கு உரைக்கப்பட்டது; இது என்ன? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-3) - ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம் தீயதா மநுலேபநம் – அழகான முகம் கொண்ட கூனியே! இந்தச் சந்தனம் வாசனை பொருள்கள் கலந்தது; இது அரசர்களுக்கு மட்டுமே ஏற்றது; இது குங்குமப்பூவுடன் சேர்க்கப்பட்டது; ஆகவே எங்களுடைய சரீரத்திற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள இந்தச் சந்தனத்தை எங்களுக்கு அளிப்பாயாக – என்று க்ருஷ்ணன் விருப்பத்துடன் கேட்டான். உடனேயே, திருவாய்மொழி (4-3-1) – பூசம் சாந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ணனுக்கு அதனைக் கூனி அளித்தாள். எனவே மற்ற எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே, கைங்கர்யம் செய்வதன் பலன் காரணமாக ஆத்மா ப்ரகாசம் அடைகிறது என்று கருத்து. இப்படியாகச் சூர்ணை 274ல் வஸ்தவ்யம் போன்ற பலவிதமான கைங்கர்யங்களில் கூறப்பட்டதான தோஷங்களை விலக்கி,

அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் காரணமாகவே ஆத்மா தனது ப்ரகாசத்தை அடையும் என்பதை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 99)

1-9-10 நெற்றியுள் நின்றென்னை யாளும் நிரைமலர்ப் பாதங்கள் சூடி
கற்றைத்துழாய் முடிக் கோலக்கண்ணபிரானைத் தொழுவார்
ஒற்றைப் பிறையணிந்தானும் நான்முகனும் இந்திரனும்
மற்றை யமரருமெல்லாம் வந்தென துச்சியு ளானே

பொருள் - என்னுடைய நெற்றியில் எப்போதும் நின்று, என்னை அடிமை கொண்டபடி உள்ள க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளில் அடியார்கள் இட்ட மலர்கள் பரவி உள்ளன; தனது திருமுடியில் மிகவும் அழகாக திருத்துழாயை அவன் அணிந்துள்ளான். இப்படியாக உள்ள க்ருஷ்ணனை - ஒற்றைப் பிறையைத் தலையில் அணிந்துள்ள சிவபெருமான், நான்முகன் இந்த்ரன் மற்றும் அனைத்து தேவர்கள் வந்து தொழும்படி உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன் எனது தலை மீது இருப்பவன் ஆனான்.

அவதாரிகை - ப்ரஹ்மாதிகள் தன்னைப் பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்த் தடுமாறும்படி இருக்கிறவன் தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து வந்து என் உச்சியுளானான் என்கிறார்.

விளக்கம் - நான்முகன் போன்ற பல தேவர்களும் அவனைக் கிட்டுவதற்குத் தகுந்த காலம் பார்ப்பவர்களாக, தடுமாறியபடி உள்ளனர்; இப்படிப்பட்ட அவன் என்னை அடைவதற்குத் தகுந்த காலம் பார்த்தவனாக வந்து எனது தலை உச்சியில் நின்றான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெற்றி இத்யாதி) நெற்றியுள் நின்று என்னை அடிமை கொள்ளுகிற. (நிரை மலர்ப்பாதங்கள் சூடி) மலரை நிரைத்தாற்போலே இருக்கிற

திருவடிகளை சிரஸா வஹித்து. (கற்றைத்துழாய் இத்யாதி) ஒரு வாடல் மாலையைக் கொண்டு வந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்றுத் தழையா நிற்கும். “தழைக்கும் துழாய்” என்னுமாபோலே. செவ்வி பெற்றுத் தழைக்கிற திருத்துழாயோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை உடையனாய், தர்சநீயமான வடிவையுமுடைய உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனை நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார். (ஒற்றைப்பிறை அணிந்தானும்) ஒரு கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்து ஸுகப்ரதாநனாயிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், தேவர்களை மெய்க்காட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேவர்களும் எல்லாம். இப்படி அவர்கள் தடுமாறா நிற்க தன்னைப் பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப் பெறுகைக்குப் பட்டு வந்து, என் உச்சியுளானாகா நிற்கிறான். ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில் ஒரு கட்டில் நின்று மற்றைக் கட்டேறப் போகாநிற்க, நடுவே அந்தரங்கர் முகங்காட்டித் தம் காரியங்கொண்டு போமாபோலே இவர் திருநெற்றியில் நின்று திருமுடியேறப் போகாநின்றால், ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் காரியங் கொண்டு போமித்தனை.

விளக்கம் - (நெற்றி இத்யாதி) - எனது நெற்றியில் நின்று என்னைத் தனது அடிமையாக்கிக் கொள்பவன். (நிரை மலர்ப்பாதங்கள் சூடி) - மலர்களை அடைப்பது போன்று வைத்துள்ள திருவடிகளைத் தங்கள் தலைகளில் சூடி. (கற்றைத்துழாய் இத்யாதி) - செடியில் பறிக்கப்பட்டு நீண்ட நேரம் ஆனாலும் வாடாமல் அப்படியே உள்ளதான துளசிக் கற்றைகள். இது எப்படி? வாடிய மலை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து இவன் திருமுடியில் வைத்தாலும், இவனுடைய திருக்கேசத்தின் தொடர்பு காரணமாக அந்த மலை மலர்ந்து, தழைத்துக் காணப்படும். பெரிய திருவந்தாதி (39) - தழைக்கும் துழாய் - என்றது காண்க. மிகுந்த அழகைப் பெற்றுத் தழைத்துக் காணப்படும் துளசிமாலைகளுடன் கூடிய திருமுடியைக் கொண்டவனாக, இப்படியாக அனைவருக்கும் உதவும்படியாக உள்ள க்ருஷ்ணனைத் தொழுவார்கள்; அவனது மலர்கள் நிறைந்த திருவடிகளைத் தொழுவார்கள். (ஒற்றைப்பிறை அணிந்தானும்) - ஒரு பிறையை மட்டும் கொண்டதான சந்த்ரனைத் தனது ஜடாமுடியில் வைத்து மிகுந்த இன்பத்தில் உள்ளவனாகிய சிவனும், அவனுடைய புத்திரனாகிய நான்முகனும், எண்ணற்ற தேவர்களைத் தன் கீழே கொண்டுள்ள இந்த்ரனும், மற்றும் உள்ள பல தேவர்களும். இப்படியாக உள்ள பலரும் க்ருஷ்ணனைப் பெறுவதற்குப் படாதபாடு பட்டபடி இருந்து அவனைக் கிட்டுகிறார்கள்; இப்படி உள்ளபோது, அவர்கள் பட்டபாட்டை தான் பட்டு, என்னைக் கிட்டி, எனது உச்சியில் நின்றான். அரசர்கள் அந்தப்புறத்தில் உள்ளபோது ஒரு வஸ்த்ரத்திலிருந்து அடுத்த வஸ்த்ரத்திற்கு மாறும்போது அங்குள்ளவர்கள் அரசனுக்கு உதவுவது போன்று வந்து தங்களுடைய செயல்களை முடித்துக்கொள்வது வழக்கம்; இது போன்று க்ருஷ்ணன் இவருடைய நெற்றியிலிருந்து தலைக்குச் செல்லும் நேரத்தில் இந்தத் தேவர்கள் வந்து தொழுது தங்கள் செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறார்கள்.

1-9-11 உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவற்குக் கண்ணபிராற்கு

இச்சையுள் செல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச் சடகோபன்

இச்சொன்ன வாயிரத்துள் இவையுமோர் பத்து எம்பிராற்கு

நிச்சலும் விண்ணப்பம் செய்ய நீள்கழல் சென்னி பொருமே.

பொருள் - இப்படியாக எனது தலைமீது உள்ளவனும், தேவாதிதேவனும், க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனிடம், தன் பக்கம் அவன் கொண்டுள்ள ப்ரேமத்தைத் தான் அறிந்துகொண்டதை, அவனுக்கு உணர்த்துவதாக இந்தப் பாசுரங்கள் உள்ளன. இப்படியாகத் திருக்குருகூரில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் “இவைபோல் வேறு ஏதும் இல்லை” என்று கூறலாம்படியுள்ள இந்தப் பத்து பாசுரங்களையும் ஸர்வேச்வரனுக்கு விண்ணப்பம் செய்தால், ஸர்வேச்வரனின் நீண்ட திருவடிகள் அவர்கள் தலை மீது எப்போதும் விளங்கும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான் திருவடிகள் நாடோறும் சேரும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியை ஸர்வேச்வரன் முன்பாக விண்ணப்பம் செய்தால் அவர்கள் தலை மீது ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகள் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து நிற்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இனி எங்கே போவதாக இருந்தான் என்னில், (உச்சியுள்ளே நிற்கும்) அமரர் சென்னிப்பூவான தான், என் சென்னிக்கு அவ்வருகு, கந்தவ்ய பூமியில்லை என்று என் உச்சியுள்ளே வர்த்தியா நின்றான்; என் உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தேவதேவன் ஆனான் என்றுமாம். (உள்ளே நிற்கும்) இனி அவ்வருகு போக்கில்லை. (தேவதேவற்கு) அயர்வறும் அமரர்களதிபதியாயிருக்கிற இருப்பையும் நினைக்கிறிலன். (கண்ணபிராற்கு) உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு. (இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி) ஸர்வேச்வரனுக்குத் தம் பக்கலுண்டான இச்சையைத் தாம் அறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்தி. (வண்குருகூர்ச் சடகோபன்) ஸர்வேச்வரனுக்கு அறிவித்தவளவேயன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகளும் அறியும்படி பண்ணின உதாரரான ஆழ்வார். (இச்சொன்ன) இப்பாவ வ்ருத்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்திலும் இவையும் ஓர் பத்து. (எம்பிராற்கு இத்யாதி) எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொருமே - தனக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள்தோறும் ஆசாலேசமுடையார் இருந்தவிடத்திலே செல்ல

வளரும் திருவடிகள் சென்னியோடே சேரும். எம்பிரான் என்றது - இப்படி ஸாத்திக்க ஸாத்திக்கவும், இழவு மறக்கவும், அநுபவிப்பித்த உபகாரகன் என்றபடி. ஆழ்வார் க்ரமத்திலே “உச்சியுளானே” என்ற பேறு, இது கற்றார்க்கு முதலடியிலே உண்டாம். “பொரு” என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது - சேருகையாய், சேரும் என்றபடி. “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்று இவர் பெற்றதுவே பேறாகக் கடவது.

விளக்கம் - அடுத்து எங்கே செல்ல உள்ளான் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (உச்சியுள்ளே நிற்கும்) - திருக்குறுந்தாண்டகம்(6) - அமரர் சென்னிப்பூ - என்பதற்கு ஏற்ப தேவர்களின் தலையில் நின்ற எம்பெருமான், இனி எனது தலையைக் காட்டிலும் வேறு போக்கிடம் இல்லை என்று எண்ணி, எனது தலையில் நிலைத்து நின்றான். எனது தலையில் நிற்பதால் தேவதேவன் ஆனான். (உள்ளே நிற்கும்) - இனி போக்கிடம் இல்லை. (தேவதேவற்கு) - தான் “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” என்ற எண்ணமும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. (கண்ணபிராற்கு) - தனக்கு அனைத்துவிதமான உபகாரங்களையும் செய்தபடி உள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு. (இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி) - ஸர்வேச்வரனாகிய அவனுக்குத் தன் பக்கம் ஏற்பட்ட ஆசையைத் தான் அறிந்து கொண்டதை அவன் திருவுள்ளத்தில் நன்றாகப் படும்படியாக உணர்த்தி. (வண்குருகூர்ச் சடகோபன்) - ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டும் இப்படியாக அவர் தெரிவிக்கவில்லை, ஸம்ஸாரிகளும் உணரும்படியாக உரைத்த தாராள மனம் கொண்ட ஆழ்வார். (இச்சென்ன) - இது போன்ற எண்ணத்துடன் உரைத்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள். (எம்பிராற்கு இத்யாதி) - அதாவது தனக்கு ஏற்ற நேரத்தில் ஒருவர் விண்ணப்பம் செய்தாலும், அவர்களுக்கு நாள்தோறும் ஆசை சிறிதளவே உண்டு என்றாலும், அவர்கள் உள்ள இடம் வரை செல்வதற்காக வளர்கின்ற திருவடிகள்; இப்படிப்பட்ட திருவடிகள் தலையில் நிற்கும். “எம்பிரான்” என்பதன் மூலம் - இப்படியாகப் பொறுத்துக்கொண்டு அநுபவிக்கும்வரை பொறுமையுடனும், தான் அவனை இழந்தது குறித்து சோகம் கொண்டால் உதவும் தன்மையுடனும் உள்ளவன் என்கிறார். “கண்ணபிரான்” என்பதால் அனைவருக்கும் உதவிய தன்மையையும், “எம்பிராற்கு” என்பதால் தனக்கு உதவிய தன்மையையும் உரைக்கிறார். ஆழ்வார் வரிசையாக உரைத்த, இறுதியாக உள்ள இந்தப் பாசுரத்தில், “உச்சியுள்ளானே” என்றார். ஆயினும் இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு இந்தப் பேறு, இந்தத் திருவாய்மொழியின் முதல் அடியிலேயே ஏற்படும். இவர் பெற்ற பேறு போன்றே வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் பெறுவர்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், என்னுடைய பர்யந்தத்திலே வந்து நின்றான் என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில், அது ஸாத்தித்தவாரே அருகே நின்றான் என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில், நம்முடனே கூட நின்றான் என்றார்; நாலாம் பாட்டில், ஒக்கலையிலே வந்திருந்தான் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில், நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்றார்; ஆறாம் பாட்டில், தோளிலே வந்திருந்தான் என்றார்; ஏழாம்

பாட்டில், நாவிலே வந்து புகுந்தான் என்றார்; எட்டாம் பாட்டில், கண்ணுள்ளே நின்றான் என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், நெற்றியிலே நின்றான் என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், திருமுடியிலே நின்றான் என்றார்; நிகமத்தில் ஆக, இத்தால் தம்முடனே ஸாத்மிக்கும்படி கலக்கையாலே, அவனை சிரஸா வஹித்தார்; பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், “என்னுடைய எல்லையில் வந்து நின்றான்,” என்றார்; இரண்டாம் பாசுரத்தில், “நான் அதனைப் பொறுத்துக் கொண்டவுடன், எனது அருகில் வந்து நின்றான்”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் தன்னுடனே நின்றான் என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில் தனது இடுப்பில் வந்து அமர்ந்தான் என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் தனது நெஞ்சில் வந்து புகுந்தான் என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் தனது தோள்களில் வந்து நின்றான் என்கிறார். ஏழாம் பாசுரத்தில் தனது நாக்கில் வந்து நின்றான் என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில் தனது கண்களுக்குள் நின்றான் என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் தனது நெற்றியில் நின்றான் என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில் தனது திருமுடியில் நின்றான் என்றார். இறுதியாக இந்தப் பாசுரங்களுடைய பலன் என்ன என்பதை உரைத்தார்; அடுத்து அவன் தன்னுடன் இருப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலும் என்பதால் தலையில் ஏற்றார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 63)

60. முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில மொய்பூங்குழல்குறிய

கலயோவரையில்லை நாவோகுழறும் கடல்மண்ணெல்லாம்

விலையோவென மிளிருங்கணிவள் பரமே பெருமான்

மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே.

பொருள் - இந்தப் பெண்ணின் ஸ்தனங்கள் சிறிதும் வெளிவரவில்லை. அடர்ந்தும், அழகானதும் ஆகிய தலைமுடி, சிறிதாக மட்டுமே உள்ளது. இவள் உடுத்தும் ஆடையானது இடுப்பில் சரிவர நிற்பதில்லை. இவளுடைய நாக்கானது, மழலைச்சொல் மாறாமலேயே உள்ளது. ஆனால் இவளுடைய கண்களுக்கு ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட பூமி கூட சரியான விலையல்ல என்று கூறலாம்படி ஒளி வீசுகின்றன. ஸர்வேச்வரனின் திருமலை என்பது திருவேங்கடமலையாக உள்ளது என்று பலவிதமாக உரைக்கின்ற தன்மை இவளுடைய பருவத்தைக் காணும்போது வியப்பாக உள்ளதே?

அவதாரிகை - “தளப்பெருநீண்முறுவல் செய்யவாய தடமுலை வளப்பெருநாடன் மதுசூதனென்னும்” என்றானே, ப்ராப்த யௌவநையாய் பருவம் நிரம்பினவின்றிவளிது சொல்லக் கேட்கவேணுமோ? பால்யமே பிடித்து இவளுக்கிதுவன்றோ யாத்ரை யென்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “தளப்பெருநீண்முறுவல் செய்யவாய தடமுலை வளப்பெருநாடன் மதுசூதனென்னும்” என்று இவள் உரைத்தாள். இது போன்று இவள் தன்னுடைய யௌவனப் பருவத்தில் உள்ளபோது உரைத்தமை குறித்து வியப்பு என்ன உள்ளது? காரணம் இவள் சிறுவயது தொடங்கி இப்படியே அல்லவோ சிந்தித்திருந்தாள் என்று தாயார் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (முலையோவித்யாதி) இவையெல்லாம் நிரம்பினால் சொல்லுகை ப்ராப்தமிநே. (முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில) முலைகள் சமைய வளர்ந்தனவில்லை யென்று சொல்லுமளவல்ல. முலையெழுமெல்லை யின்னதென்று கொண்டைக்கோல் நாட்டிற்றுமில்லை. (மொய்பூங்குழல்குறிய) செறிந்தழகியதாயிருந்துள்ள குழல்களானவை (குறிய) நாயகன் பேணிச்சூழியஞ்சுற்றினால் இவள் வினைகேட்டாலே குலைத்தால் அதுக்கவன் கால் பிடிக்குமளவல்ல. (கலையோ வரையில்லை) உடுக்குமிடமறியாள். (நாவோ குழறும்) தாய்மாருருச்சொல்லி அவ்யக்தமானவற்றை அவள் பக்கலிலே கேட்குமத்தனை. “ஐயர் ஆச்சி” என்று சிலவற்றைக் கற்பிப்பார்களிறே; அவர்களுடைய தெளிந்த சொற்களிற்காட்டி லிவளுடைய கலங்கின சொல்லே நன்றாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (முலையோவித்யாதி) - இது போன்று உரைத்தல் என்பது தகுந்த பருவம் அடைந்த பின்னர் அல்லவோ ஏற்படும்? (முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில) - இவளுடைய ஸ்தனங்கள் இன்னமும் சரிவர வளரவில்லை என்று கூறும்படியாக இல்லை; அந்த ஸ்தனங்கள் எந்த இடத்தில் வெளிப்படும் என்று கூட அறிய இயலாதபடியே உள்ளது. (மொய்பூங்குழல்குறிய) - மிகவும் அழகாகவும், அடர்த்தியாகவும் உள்ள இவளது கூந்தலை அவன் அள்ளி முடித்துக் கொண்டையாக அமைத்தால், “இது நன்றாக இல்லை” என்று அவன் அவிழ்க்க முனைந்தால், அவன், “செய்யாதே” என்று கூறி, இவளது கால்களைப் பிடிப்பான்; இது போன்றுள்ள நிலை இங்கு இல்லை; அதாவது இவளது கூந்தல் சிறியதாகவே உள்ளது. (கலையோ வரையில்லை) - எங்கு ஆடை அணிய வேண்டும் என்பதைக் கூட இவள் அறியமாட்டாள். (நாவோ குழறும்) - ஒலி மற்றும் பொருள் ஆகியவற்றில் தீர்க்கமாக உள்ள சில சொற்களை அவளிடம் தாய்மார்கள் உரைப்பர்; அவற்றை அவளால் மழலை காரணமாகச் சரியாக உரைக்க இயலவில்லை என்றால், “ஐயர், ஆச்சி” என்று சில முக்கியமான ஸம்பரதாய சொற்களை உரைப்பர். ஆனால் அவர்களுடைய தெளிவான உச்சரிப்பைக் காட்டிலும் இவளுடைய மழலையால் கலங்கின உச்சரிப்பு மிகவும் இனிமையாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (கடலித்யாதி) இவ்விடத்தை பட்டரூளிச் செய்யாநிற்க, “அல்லாத அவயவங்களினுடைய நிரம்பாமையைச் சொல்லி வைத்து இதினுடைய பெருமையைச் சொன்னால் விருபமாகாதோ?” என்று ஜீயர் கேட்க; “இதிலும் சிறுமையே காணுஞ் சொல்லுகிறது, இங்ஙனே சொல்லவாவது தானுமின்று, நாளை இது தானுஞ் சொல்லப் போகாது” என்று அருளிச்செய்தார். கடல் சூழ்ந்த பூமிப்பரப் படங்கலும் விலையாகப் போகுமோவென்னும்படிக்கீடாகவாயிற்று

கண்கள் மிளிர்கிறபடி. (மிளிரும்) திரைமோதிக் கரையாலும் வழிபோக வொண்ணாதபடியாயிரா நின்றது. களவுகலந்து நாயகனை யொதுக்கிப் பார்க்குமதன்றியிலே ஸர்வஸாதாரணமாக ஜநநியோடு காந்தனோடு வாசியறப் பார்க்கிறவளாயிற்று. (இவள் பரமே) இவள் பருவத்துக்குத் தகுவதோ இது; இவள் பரமல்ல; இணக்கத்தின் பொல்லாங்கு “சாய்விலாத குறுந்தலை”. (பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று) பரவ்யூஹாதிகளை விட்டுத் திருவேங்கட முடையான் பக்கலிலேயாய் அவன் தன்னளவிலன்றிக்கே திருமலையே உத்தேச்யமென்று சொல்லுகிற பாசுரமிவள் பருவத்துக்குத் தகுவதோ? ஆனந்தகுணத்தைத் பேசப்புக்கவாறே வேதங்கள் நிலமல்லவென்று மீண்டது. இங்குத்தை சீலப்ராசர்யம் நிலமல்லவென்கைக்கு நிலமல்லவினே. அபரிச்சிந்ந வஸ்துவைப் பேசப்புக்கினே அவை நிலமல்லவென்று கைவாங்கிற்று. (கற்கின்ற வாசகம்) சொல்லுகிற பாசுரமென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவள் வாயாலே சொல்லும்படி கேட்கைக்காகவே தாங்களிவை தன்னைக் கற்பியா நிற்பர்களினே. “இவள் வாயனகஸ்திருந்த” என்னக்கடவதினே. “பெருமான் மலையான திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே” என்னுதல். அன்றிக்கே, “பெருமான் மலையான திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம், ஓ! இவள் பரமே” என்னுதல். “ஓ” இதென்னவாச்சர்யம்.

விளக்கம் - (கடலித்யாதி) - இந்த வரிக்கான பொருளை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தபோது, ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் அவரிடம், “மற்ற அனைத்து அவயவங்களும் பரிபூர்ணமாக வளரவில்லை என்றார். ஆனால் கண்களுக்கு மட்டுமே பெருமையை உரைத்தார். இது முரணாக உள்ளதே!”, என்று கேட்டார். இதற்குப் பட்டர், “அப்படி அல்ல. இதிலும் வளராத தன்மையே கூறப்பட்டது. எப்படி? சிறிய வயதில் மட்டும் கண்கள் முழுமையாகக் காண்பது என்ற நிலையைக் கொண்டிருக்கும். யௌவன பருவத்தில் கடைக்கண் பார்வை மட்டுமே பெரிதானது. ஆகவே இங்கும் குறை என்றே உரைத்தார்,” என்று விடை அளித்தார். கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுவதையும் ஈடாகக் கொடுத்தாலும், இவளுடைய கண்களுக்கு அது ஒப்பாகுமோ என்று கூறலாம்படி ஒளி வீசும் கண்கள். (மிளிரும்) - நாயகனுடன் கலந்த காரணத்தினால் அவனைக் காணும்போது தனியாகக் காதலையும் கனிவையும் வெளிப்படுத்தாமல், அவனையும் தனது தாயையும் காணும்போது ஒரே போன்று வேறுபாடு இல்லாமல் காண்கின்ற பருவம் கொண்டவள். மேலும் வெட்கப்படுதல், தயங்குதல் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தாமல் ஒரே போன்றுள்ள கண்கள். (இவள் பரமே) - இவளுடைய வயதுக்கு ஏற்றதல்ல, இவளுடைய ஸஹவாசத்தின் தோஷத்தால்

ஏற்பட்டதாகும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-2) – சாய்வில்லாத - வெட்கமும் வணக்கமும் இல்லாத சிறியவர்களாக உள்ளபோதிலும் பிஞ்சில் பழுத்த ஒரு சில பெண்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து கொண்டு, அந்தச் சேர்க்கை காரணமாக உண்டான பிசாசம் பிடித்து ஆடியபடி உள்ள என் மகள் – என்று கூறுவதும் காண்க. (பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று) - அதாவது பரவ்யூறம் போன்றவற்றையே சிறிய வயதில் எளிதாக உணர்வர்; இவள் அதனை விடுத்து திருவேங்கடமுடையானை எண்ணுகிறாள்; அத்துடன் நில்லாமல், அவன் வாசம் செய்கின்ற திருமலையே தனக்கு இலக்கு என்கிறாள்; இப்படியாக உரைப்பது இவள் வயதுக்கு ஏற்றதோ? ஸர்வேச்வரனின் ஆனந்த குணத்தை அளவிட முயன்று, தோற்றுப்போய் வேதங்கள் மீண்டும் திரும்பின என்று அல்லவோ காணலாம்! ஆனால் அர்ச்சாவதாரத்தின் சீலம் என்பது அது போன்று அல்லவே! வேதங்கள், இந்த உலகில் காண இயலாமல், அளவிட இயலாமல் உள்ள வஸ்துவைக் கூற முயன்று திரும்பின அல்லவே! (கற்கின்ற வாசகம்) - இவள் கூறும் சொற்கள். அல்லது இவளது வாயால் கேட்கவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக அவர்கள் இவளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கும் சொற்கள். திருவாய்மொழி (6-3-7) – இவள் வாயனகள்திருந்த - என்பது காண்க. இவர்கள் கூறுவதை அவள் மீண்டும் கூறுவதில் என்ன ஆச்சர்யம் உள்ளது எனலாம்; அப்படி அல்ல, தாங்கள் கூறியது இவள் உரைத்தது போன்று இல்லாமையால் ஆச்சர்யம் கொண்டனர் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்